

160. Busarve(?), Gothems sn. Nu i Gotlands Fornsal

Pl. 23

Litteratur: S. Söderberg, Anteckning 1891 (i Runor 8, ATA).**Äldre avbildning:** Söderberg, skiss i a. a.

Botten till ett dosformigt spänne med runinskrift. Förvaras i Gotlands Fornsal sedan 1919, inv.nr Dep. C 454.

Föremålet finns nämnt och avritat av S. Söderberg 1891. Härkomst noteras kortfattat: »F. 1868 och skänkt af O. Olofsson Busarfve i Gothem». Mottagaren var Visby läroverk. Samma uppgift förekommer i Gotlands Fornsals huvudliggare, där föremålet också uppges vara »jordfynd», dvs. lösfynd. Gården Busarve, kyrkvärden Olofssons hemvist, är givetvis något osäkert som proveniens, däremot finns det ingen anledning tro, att föremålet skulle vara funnet utanför Gothems socken.

Ringformig platta av brons, yttre diameter 5 cm, inre 2,1–2,6 cm. Ringens bredd 10–12 mm. På undersidan finns omedelbart till höger om nålfästet några runtecken inskurna med topparna mot ringens yttre kant. Inskriftens längd 2,5 cm. På översidan, med spår av försilvring, finns något överraskande en dekor av tre kors utförda med dubbla, prickade linjer. Bottenplattan har synbarligen fått denna dekor sekundärt i samband med att den, efter förlusten av den kupiga överdelen, separat brukats som spänne.

Inskrift:

+ **kul** - -

Till läsningen: Ristningen är ytterligt tunn och grund. Inskriften inleds med ett litet korsformigt skiljetecken. I r. 1 är en **k**-bistav ansatt vid huvudstavens bas; en högre upp belägen skåra med avvikande riktning är troligen oavsiktlig, runan torde vara **k**, knappast **f**. 2 **u** och 3 **l** är säkra. Därefter finns rester av två som det synes huvudstavar; en streckformig fördjupning diagonalt belägen framför den sista följer godsets struktur och är sannolikt ej ristad, som eventuell bistav är den icke identifierbar. Efter r. 5 finns inga spår av ristning.

De få och delvis osäkra runorna leder icke till någon tolkning (t. ex. ägaruppgift). Runföljden 1–3 kan möjligen beteckna ett *gull* 'guld' i ett sammansatt ord eller en avledning, i så fall måhända föranlett av bronsens lyster i opatinerat tillstånd – som ännu i nålhållarens botten. Spännetypen uppträder under vikingatiden och fortlever in i medeltiden. Inskriften behöver inte vara samtidig. Runornas form är tidsmässigt indifferent, men skriften gör dock snarast intryck av att vara medeltida.